

Sven Nordqvist

Een kerstman voor Findus

Vertaling
Griet van Raemdonck

DAVIDSFONDS
INFODOK

HOOFDSTUK 1

Er viel sneeuw op het huis van Pettson. De hele week al had het elke dag gesneeuwd, en nu lag er een witte deken over het dak, over het houtschuurtje en het toilet, over het kippenhok en het timmerschuurtje. Ook de akkers en de weiden waren wit en zacht. Op de bomen in het bos lag op elke tak een dikke, witte laag. Alles zag eruit zoals het hoort, als Kerstmis op komst is.

Pettson en zijn poes Findus zaten in de keuken. Ze lepelden van hun middagpap en keken door het raam naar de dwarrelende sneeuwvlokken.

‘Het is bijna Kerstmis, Findus’, zei Pettson.

Findus kneep één oog dicht en deed alsof hij sneeuwvlokken ving.

‘Zo, en hoelang is bijna dan?’ vroeg hij en hij graaide naar een sneeuwvlok.

‘Vierentwintig dagen.’

Findus schrok en staarde opa Pettson verbaasd aan.

‘Vierentwintig dagen! Dat is verschrikkelijk lang! Dat duurt minstens een week!’

‘Nee hoor, het is zo voorbij. En intussen is er nog zoveel te doen. Gemberkoekjes bakken, schoonmaken, een kerstboom omhakken, een kerstcadeau vinden...’

‘Waarom komt de kerstman niet naar ons met z’n kerstpakjes?’ onderbrak Findus hem.

‘De kerstman? Wat weet jij van de kerstman?’ Pettson keek de poes verwonderd aan. Over de kerstman had hij het nog nooit eerder gehad. Poesen kunnen heel goed Kerstmis vieren zonder kerstman. Ook al was Findus geen gewone poes.

‘Ik heb van de kinderen gehoord dat de kerstman pakjes brengt. Ik vind dat hij ook naar ons kan komen’, zei Findus.

‘Ja, maar misschien weet hij ons niet wonen’, zei Pettson.

‘Weet hij niet waar we wonen?! Dat kan hij toch zien!’ zei Findus verwonderd. ‘Kun jij hem dan niet vertellen waar we wonen?’

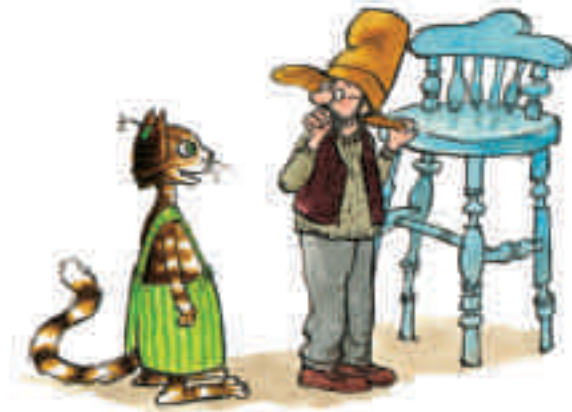
Pettson kauwde langzaam op zijn pap om langer te kunnen nadenken. Findus mocht wel geloven dat de kerstman misschien kwam, maar hij wilde ook niet te veel beloven.

‘Jaaa... dat kan ik misschien doen’, zei hij ten slotte. ‘Alleen kun je er nooit helemaal zeker van zijn dat je hem te pakken krijgt. Niemand weet waar hij woont. Maar we kunnen iets proberen dat weleens lukte toen ik klein was. Je weet nooit met de kerstman.’

‘Ben jij ooit klein geweest?’ vroeg Findus, en hij bekeek opa Pettson nieuwsgierig.

‘Ja hoor’, zei Pettson. ‘Iedereen is ooit klein geweest.’

‘Had je toen ook een baard?’

‘Ja, ja hoor. Ik zag er precies hetzelfde uit, alleen kleiner.’

‘Hoe klein was je dan?’

‘Tja... een halve meter of zo. En toen groeide ik tot een meter...’

Findus giechelde en toen vroeg hij weer: ‘Maar hoe deden jullie dat met de kerstman?’

‘Wel, je schrijft een verlanglijstje op een klein papiertje en dat stop je in een sneeuwbal’, legde Pettson uit. ‘s Avonds maak je dan op het erf een sneeuw-lantaarn (een lantaarn met sneeuwballen eromheen, zodat het lijkt alsof de